

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆννα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρε φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου καὶ τρίτη,
τὸ Κορδόνι κι' ἐνόχους κητῦττει.

Τριάντα πέντε ποῦντος καὶ τρακόσα,
καὶ ἡ Βουλὴ κι' ἡ Ἀνοιξὶς σφριγῶσα.

Τὸ Κατηγορητήριον διὰ τὸ οὐρητήριον,

Ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἐκείνης τοῦ Τρικουπῆ
λέπον ἑκατομύρια σχεδὸν πενήντα ἑξή,
κι' ἐνῷ καθένας δι' αὐτὰ τοῦ γίνεται κουνουπί
αὐτὰ κρατεῖ τὴν πόζα του καὶ μιὰ δὲν βγάζει λέξι.
Ἀλλὰ καθὼς ἐμάθαμε κι' ἀπὸ τὸν Καρχιπᾶνο
θὰ λείψουν κι' ἄλλα εἴκοσι καὶ κάτι παραπάνω.

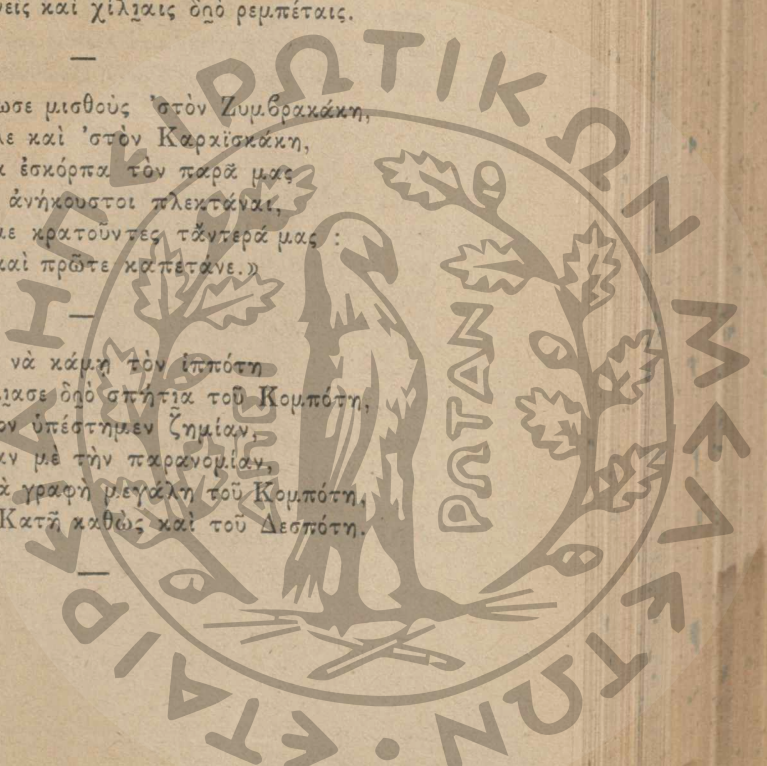
Ἄν κι' ἐκυττάσαμε παντοῦ μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
ὅλα ὅμως δὲν τὰ ἤυραμε ὡς τώρα πουθενά,
καὶ βλέπομε τὴν ἀγαθὴν τοῦ Θεοδωρῆ μερίδα
χωρὶς ἑκατομύρια ν' ἀπλώνῃ τραχανᾶ,
κι' ὁ Καρχιπᾶνος τρώγεται καὶ τὴν φωνὴν ὀξύνει
καὶ ὁ καθένας ἀπορῶν τὰ πισινὰ του ζύνει.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἄφθονον ἡγόρασε χορτάρι
διὰ τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ, νεκρά ἐξ ἀτροφίας,
χωρὶς καμμίαν εἰδησιν περὶ αὐτοῦ νὰ πάρῃ
ὁ Κολοσσούκας ὁ γνωστὸς μετὰ τῆς συντροφίας.
Καὶ τοῦτο τὸ ἡγόρασε εἰς ἀκριβὰς τιμὰς
κι' οὔτε γρασίδι κι' ἄχυρο δὲν ἄφησε σ' ἐμάς.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤθελαν τὰ μοῦτρα του κι' ἀμάξι
γιὰ νὰ φανῇ Πρωθυπουργὸς μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
κι' αὐτὸ τὸ παρεχώρησε πρὸς χρῆσιν τακτικὴν
'στὸν Καζιτῶρην, ἀμχῆαν μὲ κάτασπραις μπαρμπέταις,
κι' ἐπήγαιναν περίπατον κατὰ Κυριακὴν
τοῦ καροτσέρ' οἱ συγγενεῖς καὶ χίλιαις δὴ ῥεμπέταις.

Πρὸς τούτοις ἐπροπλήρωσε μισθοὺς 'στὸν Ζυμβρακάκη,
πολλοὺς δὲ προκατέβαλε καὶ 'στὸν Καρχισκάκη,
κι' ἐνῷ αὐτὸς ἀλύπητα ἐσκόρπα τὸν παρὰ μας
τριγύρω μας ἐστήνοντο ἀνήκουστοι πλεχτάναι,
κι' ἐμεῖς ἐτραγουδοῦσαμε κρατοῦντες τᾶντερά μας :
«Καρχισκάκη ἀρχηγέ καὶ πρῶτε καπετάνε.»

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἱππότη
καὶ εἰς τὴν Ἀργα 'νοίκιασε δὴ ὁ σπῆτις τοῦ Κομπότη,
καὶ ἄλλην ἀπροσδόκητον ὑπέστημεν ζημίαν,
κι' οἱ Ἀρτινοὶ ἐφρύαξαν μὲ τὴν παρανομίαν,
κι' ἀμέσως στέλλουν μιὰ γραφὴ μεγάλη τοῦ Κομπότη,
φτύνουν τὰ γένεια τοῦ Κατῆ καθὼς καὶ τοῦ Δεσπότη.

Ἐκτὸς αὐτοῦ πρὸς τέλειον ξεπάτωμα τοῦ κράτους
γιὰ τὰ παπούτσια τοῦ στρατοῦ ἐπρομηθεύθη πάτους
πρὸς οὐδὲν λεπτὰ νὰ βλάψῃ τὸ δημόσιον
καὶ ὄχι, ὅπως ἔπρεπε, πρὸς ἐνενήντα τρία,
καὶ οὕτω παρέβιασε πᾶν ἱερὸν καὶ ὅσιον,
καὶ ὅ,τι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ καὶ ἡ φιλοπατρία.

Ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν κακῶν τὰ ἔχει κάμει ρόδι
μὲ κάποιον Λεμπεσόπουλο καὶ μ' ἓναν Παπαρώδη,
καὶ παραβάς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους
συγκοινωνίας ἤνοιξε μὲ τοὺς σιδηροδρόμους,
ἐνῷ καθένας εἴμπορεῖ τὸν δρόμον του νὰ πάρῃ
μὲ ἀραμπᾶ, μὲ ἄλλογο, γαϊδοῦρι καὶ μουλάρι.

Πρὸς τούτοις μὴ σκεπτόμενος ἂν χάνεται ὁ τόπος
ἐπέταξε 'στὴν θάλασσαν παράδες ὅπως ὅπως,
καὶ τρία κατεσκεύασε ψωροθωρακοφόρα,
ἐνῷ δὲν ἦτο δι' αὐτὰ κατὰλληλος ἡ ὥρα,
καὶ ὑπεραρκοῦν πρὸς τὸ παρὸν 'στὸν στόλον τῶν Ἑλλήνων
τὰ σκάφη τῶν Κιχλο-Κισσῶν ἀντὶ τοιχῶν ξυλίνων.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ δὲν εἶναι Μωραΐτης
καὶ μήτε λαγοτόμαρχ ἐπούλησε ποτὲ του,
ἀλλὰ περὶ ὡς ἐξοχος καὶ ἐπιφανὴς πολίτης
καὶ ἡξιώθη ἀγωγῆς καθ' ὅλα ἐξαίρετου,
καὶ μὲ σαποῦνι μπόλικο τὰ δρό του χέριχ νίβει
καὶ μήτε τὰ ποδάρια του σὰν τὸν Παλάσκα τρίβει.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ μᾶς κάνει τὸν Μυλλόρδο
καὶ φαίνεται 'στὰ μούτρα του ἡ Ἀγγλικὴ κατῆφια,
καὶ βραχάτιλα δὲν βρωμᾷ καὶ δὲν μυρίζει σκόρδο
καὶ οὐδέποτε τὸν ἐνοχλοῦν ἑλληνικὰ ζῶντα,
ἀλλ' οὔτε ραμπαδόξυλον καὶ κάμαν δὲν προτείνει,
καὶ μόνον μὲ τὴν γλώσσαν του μᾶς κάνει τελατίνι.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ τοὺς τρόπους δὲν γνωρίζει
καθὼς ὁ Χατζηνικολῆς, καθὼς ὁ Πετραλιάς,
καὶ ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς βρισίδια δὲν γκαρίζει
ὡσὰν ἀντάμης τοῦ Ψυρρή καὶ τοῦ βουνοῦ Τσολιάς,
οὐδὲ ἀντάρτης γίνεται καὶ κωλυσιεργός,
καθὼς πολλὰκις ἔγινε ὁ νῦν Πρωθυπουργός.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ φορεῖ ψηλὰ φωκὸλα,
μὴδὲ τουζλούκια ἔβαλε ποτὲ καὶ κοντοθράκια,
καὶ τρώγει ἄλλοτε μπιφτέκ καὶ ἄλλοτε μπιζύλα
καὶ ὄχι αὐγολέμονο πατσᾶ καὶ ποδαράκια,
μὴδὲ τὰ ἦθη τῶν Ρωμηῶν ὡς τῶρα ἐξεφύλλισε,
μὴδὲ τοῦ Τσελεπίτσαρα τσαρούχι δὲν ἐφίλησε.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ στοργὴν μεγάλην δείχνει
πρὸς ὅ,τι ἀνθελληνικόν, πρὸς ὅ,τι ξένον βλέπει,
τὰ δὲ ὕγρα τῆς μύτης του 'στοὺς τοίχους δὲν τὰ ρίχνει
καὶ μὲ τὰ πέντε δάκτυλα, ὡς εἰς Ρωμηούς ἐμπρέπει,
ἀλλὰ μὲ τὸ μανδύλι του κρυφίως τὰ σκουπίζει,
καὶ τοὺς γνῆσιους Ἑλλήνας μὲ τοῦτο ἀπελπίζει.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ μὲ Ἀγγλους ἀνετράφη
καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ φύσις του σπουδαίως διεστράφη,
οὐδὲ ἡγάπησε ποτὲ τὰς τέχνας τῶν πατέρων,
τὴν ἐντιμὸν ζωκλοπὴν καὶ ληστοπειρατείαν,
καὶ εἶναι στίγμα καὶ κηλὶς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων
εἰς ὅλης τῆς Βλαχόκαλτσας τὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ δὲν ξέρει νὰ βαρῇ,
οὐδ' εἶναι ἀρειμάνιος καθὼς τὸν Θεωδωρῆ,
οὐδ' ἐκοψε τὸ χέρι του ποτὲ τοῦ ἄρον ἄρον,
οὐδὲ πολέμους ἤναψε καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων,
ἀλλ' οὔτε 'στὸ διάστημα μιᾶς ὀκταετίας
δὲν ἔκαμε τούλαχιστον ὀκτὼ ἐπιστρατείας.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ πρὸς βλάβην τῆς πατρίδος
ἐπαισθητῶς ἡλάττωσε τὰ τέλη τῆς σταφίδος,
καὶ μὲ τὸν Στῆλμαν τὸν φρικτὸν καὶ τὸν Σαλισβουρὶ
δόλους πολλοὺς ἐξύφανε καὶ μυστικὰς πλεκτάνας,
ὡς ὅτου τὸν κατέρριψε μὲ κτύπημα βαρὺ
ὁ Ναπολεὼν Θεωδωρῆς ὁ ἐκ τῆς Δημητσάνας.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ μετ' ἀναιδεΐας τόσης
μεταρρυθμίσεις σκέπτεται καὶ νέας βελτιώσεις,
οὐδ' ἔμαθε καθὼς ἡμᾶς παπούτσια νὰ μπαλῶνι
καὶ εἰς τοῦτον εἶναι ἄγνωστος ἡ τσαρουχοβελόνη,
οὐδὲ τὸν ἴδαμε ποτὲ μὲ ναργιλὲ μαρκούτσι
καὶ σύμβολόν του ἐνδοξον δὲν ἔχει τὸ παπούτσι.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ σωστὴν ὀκταετίαν
ἐλαμπικάραμε σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀσιτίαν,
ἐνῷ ἐκεῖνος ἐστρεφε πρὸς ὅλους μας τὰ νῶτα
καὶ οἱ φίλοι του ἐφούσκωναν ἀπὸ τὰ κοτοπούλια,
καὶ ἐπὶ καιρὸν ἐβρώμωσαν τὰ εὐσμά μας χνῶτα
ἀπὸ τὰ βρωμολάχανα καὶ ἀπὸ τὰ παραπούλια.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ ἀνάγκ' ὑπάρχει πλέον
καὶ πάντες οἱ Κορδονισταὶ καὶ ὁ μέγας Ναπολεὼν
ν' ἀναστηλώσουν πάραυτα τὸ γόητρον τῶν νόμων
καὶ ὄχι νὰ ρίπτωμεν αὐτοὺς σὰν σκύβαλα 'στὸν δρόμον
καὶ δι' αὐτὸ εἰς τὴν Βουλὴν προσήλθε τὸ Κορδόνι,
νὰ καθαρίζῃ μοναχὰ καὶ οὐχὶ νὰ κηλιδῶνι.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ 'στὸ κλασικὸν Βασίλειον
ἐκεῖνος ὅστις ὑπ' αὐτὸν ἐπείνασε τὸν ἥλιον
ὀφείλει καὶ εἶναι δίκαιον συμφῶνως πρὸς τὰ νόμιμα
τοὺς μὴ χορτάσαντας αὐτὸν συχνὰ νὰ καταγγέλλῃ
νὰ κρίνῃ δὲ ὡς ἐγκλημα καὶ συγγερὸν ἀνόμημα
καὶ κάθε ψύλλου πηδήμα ἢ νηστικὴ ἀγέλη.

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὸ γέννημα τῆς γῆς τῶν Καλαθρύτων
τοῦ Δεληγιάνν' ἡμέτερος καὶ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,
ὁ Μωραΐτης ὁ σωστός, ἡ πρώτη μαλαγάνα,
ποῦ πέρνει τὰς ὑπογραφὰς τῶν Βουλευτῶν παγάνη,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, τῶν προδοτῶν ὁ τρόμος,
Κικέρων, Κάτων, Μιραμπώ, καὶ πρῶν Ἀστυνόμος.

Ἦ λύσσα!... εἴκοσι ἐπτὰ Κορδονισταὶ μου πούροι
'στὸ Κατηγορητήριο μου τόκοψαν κουμποῦρι.

Ἦτις εὐπρεπείας ταπεινῶς ὑπέικων τὰ εἰκότα
ἐρῶντα, ὡς βλέπετε, μὴ μὰρ ῥεδιγκότα,
καὶ μὲ αὐτὴν κατηγορῶ ἐμπρὸς σας τὸν Τρικούπην,
ἐκείνον τὸν κρεμανταλᾶν, τὸν Ἀγγλον τὸν χαλδούπην,
ἐκεῖνον ὁπερὲν πᾶν ἀναιδεΐας ὄριον,
καὶ τὸν εἰσάγω 'στὴς Βουλῆς τὸ φοβερόν Πραιτώριον.

Ἀρκε πύλας, ἄρχοντες, μετὰ βοῆς μεγάλης,
καὶ ὁ ἀρειμάνιος ἐγὼ καὶ ῥήτωρ μακρομάλλης,
τὸ ἀληθὲς καὶ γνήσιον τῆς πολιτείας θρέμμα,
ἐὰν τὸν καθίσω 'στὸ σκαμνὶ γιὰ νὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα,
ἀπὸ, ὅπως βλέπετε, δὲν ἔχει πιά νισάφι
καὶ οὐδὲ καλέμι Οὐλαμᾶ τὴν λύσσαν μου δὲν γράφει.

Τοῦτον καιρὸν ὑπέστημεν τοσαύτην βουλιμίαν
καὶ ἦλθε πλέον ἡ στιγμή τὸ ἔθνος ν' ἀνανήψῃ,
καὶ καὶ προσυπέγραψε μὲ τόσην προθυμίαν
καὶ ὁ Γεώργιος Φαρμακόπουλος, τοῦ Θεωδωρῆ ἀνῆψι,
ὁ Ζωτὸς, πούρος Ἀκαρινᾶν καὶ ἀσίκης τῆς Βουλῆς,
καὶ ὁ τῆς Καρύστου ἄριστος, ὁ Χατζηνικολῆς.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψεν ὁ δικηγόρος Πέρρος,
ὁ Κοντογιάννης, Λαμειὺς καὶ πρῶν Ροβεσπιέρους,
Ζαριμπαὶς ὁ Πολύμερος, ἐξ εὐγενοῦς πατρός,

Ζαφίμπορος καὶ βουλευτὴς καὶ ἄλλοτε γιγνός,
ὁ Δάλλας ὁ βραχύσωμος, ὁ Φλέσσας ὁ Ἀρκάς,
καὶ ὁ Χατζηγάκης ὁ ἐκνός, ταχὺς ὡς ἡ ὄρεας.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψεν ὁ δόκτωρ ὁ Σταμάτης
μὲ ματουγράφια πάντοτε, λές καὶ εἶναι διπλωμάτης,
ὁ δικηγόρος Πετραλιάς, εἰς λόγους εὐμοιρῶν,
Οἰκονομίδης, μπαμπάλης ἀπὸ τὸν Ἀλμυρῶν,
καὶ ὁ Παλάσκα ὁ γνωστός, φουστανελάς ἱππότης,
πρὶν ντιστεγνὲ Βλαχόκαλτσά καὶ ποδαρίλα πρῶτης.

Οὐχ ἦτον προσυπέγραψε μὲ τοῦτο τὸ λεφούσι
καὶ ὁ Πετσάλης ὁ σκιρτῶν μὲ τὸ κομψὸ τοῦ μούσι,
ὁ Τάκης ὁ ἀθάνατος, καρδιά, ζωὴ καὶ κότα,
'στὸν τόπο του μὲ βλάχικα καὶ ἐδῶ μὲ ρεδιγκότα,
ὁ δόκτωρ Λιμπερόπουλος, ὁ Κωνσταντᾶς καὶ Ἀγάθος,
μὲ ἄλλους λόγους Ἀρχαίς, Ἀρτανιάν καὶ Ἀθος.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψαν μὲ τρεῖς ὁρθωμένας
καὶ ἄλλοι συγκατηγοροὶ, φωστήρες ἑνας καὶ ἑνας,
φαινόμενοι ἀμείλικτοι πρὸς τὸν ἀπατεῶνα,
ποῦ μὲ πυκνὰ ἐξόφωσεν τὴν πολιτείαν νέφη,
τὸ δὲ μνημόσυνον αὐτῶν 'στὸν ἀπάντα αἰῶνα
ἀθανάσιος στέφανος χρυσοῦς θὰ περιστέφῃ.

Ἰδοὺ τὸ πνεῦμα τοῦ φρικτοῦ Κατηγορητήριου,
ποῦ θὰ γενῇ κατακλυσμός καὶ χαλασμός Κυρίου,
ἀφοῦ δὲ πρῶτον σαλπισθῇ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην
κι' ἀφοῦ τὸ συζητήσωμεν ἐδῶ 'στὸ Βουλευτήριον,
διὰ κλητῆρος μυστικοῦ θὰ κολληθῇ κατόπιν
εἰς τῆς Βουλῆς τὸ ὕμνηθὲν καὶ μέγα οὐρητήριον.

Καὶ ὅστις πρὸς ἀνάγκην του πηγαίνει ἐκεῖ πέρα
καὶ ἀναπνέει τὴν ὁσμὴν Ἑλληνικοῦ φωσφόρου,
θὰ μακαρίζῃ ἐκ ψυχῆς τὸν Πατρινὸν ἀστέρα,
ὁποῦ τὸ φῶς ἐσκότισε τοῦ Ἀγγλοῦ Ἐωσφόρου,
καὶ βλέπων ἔργα στυγερά καὶ μαῦρα κι' ἀλιτήρια
θὰ καταβρέχῃ μὲ στοργὴν ὀνόματα σωτήρια.

Ναί, Κορδονάτοι φίλτατοι, σωτῆρες ἐμμανεῖς,
ἂν εἰς τὸν πρὶν Πρωθυπουργὸν φανῶμεν ἀπηνεῖς,
τότε καθένας θὰ γενῇ μεγάλον ἀρχοντόπουλον
καὶ φράκα θὰ φορέσετε καὶ γούνα μὲ σαμουῖρι,
καὶ τότε θὰ φιλήσετε τὸν Παππαγιαννακόπουλον,
ποῦ ἔχει στῆθος καὶ φωνὴν καὶ κούτελο καὶ μούρη.

Ὁ Παππαγιαννακόπουλος αὐτοὺς τοὺς λόγους λέγει
κι' εἰς ὅλους ἐμφυσᾷ ζωὴν καὶ λίθους καταφλέγει,
ἂν δὲ καὶ σήμερον χαθῇ φιλοπατρία τόση
κι' ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς τὸν πέλεκυν γλυτώσῃ,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος δὲν ξέρεῖ τί νὰ 'πῇ,
καὶ τότε πιά φασκίλωσ' τα... δὲν εἶναι πεποκοή.

Πρὸς τὸν Τρικούπην ὁ Θεωδωρῆς, ποῦ τὸν ἀκούεις καὶ ἀπορεῖς.

Ἐὰν οἱ Κορδονάτοι μου, Τρικούπη, σὲ βροῦν
καὶ Κατηγορητήρια σοῦ καταμαρτυροῦν,
ἐγὼ δὲν πταίω τίποτα, ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω,
κι' ἀπὸ μεγάλης ἐντροπῆς τὸ πρόσωπόν μου κρύπτω.
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος, αὐτὸς τὰ κάνει ὅλα,
καὶ εἰς αὐτὸν ξεθύμανε καὶ ἀπὸ 'μένα σχόλα.

Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα εἰς φίλον μου κανένα,
τὸ Κατηγορητήριον χαμπάρι δὲν τὸ 'πῆρα,
αἱ συμβουλαὶ κι' οἱ λόγοι μου ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα
κι' ἐλύσσαξ' ἐναντίον σου ἡ προσφιλὴς μου σπείρα.
Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα... σ' ἐμὲ μὴν ἀπαντᾷς...
ὁ Κοντογιάννης ἔπαισε κι' αὐτὸς ὁ Κωνσταντᾶς.

Ἐγὼ τοὺς εἶπα καθαρὰ πῶς δὲν συμφέρει διόλου
τὸ Κατηγορητήριον εἰς τὴν Βουλὴν προτείνειν,
ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ ἀκουσαν ἡ κάλτσαις τοῦ διαβόλου
μὲ τὴν Ναξίαν σμύριδα καὶ μὲ τὴν βαρυτίνην.
Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα... μ' ἐμὲ μὴν ἔχῃς πάθος...
εἰς ὅλα πταίει μοναχὰ ὁ Τάκης κι' ὁ Ἀγάθος.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδη, — δηλ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἄν νὰ σὲ φέρω ἤθελα κι' ἐγὼ 'στὸ Δικαστήριον
καὶ τὸ σοφὸ κεφάλι σου νὰ κόψω 'στὸ μενούτο,
βεβαίως θὰ ὑπέγραφα τὸ Κατηγορητήριον,
ἀλλ' εἶδες πῶς ὑπογραφήν δὲν ἔβαλα εἰς τοῦτο.
Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα καὶ μένω κατὰ μέρος...
μὲ τὸν Ζαχρίμπαν τόκαμε ὁ Ζῶτος καὶ ὁ Πέρρος.

Ἄν δὲ κι' ὁ Φαρμακόπουλος ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων
'στὸ Κατηγορητήριον φαρδὺς πλατὺς ἐγράψῃ,
βεβαίως ὁ ἀνεψιὸς ἀφρημένος ἦτον
κι' ἀπεπλανήθη φαίνεται μὲ τᾶλλο τὸ συναφι.
Δὲν πταίει ὁ ἀνεψιός, δὲν πταίει καὶ ὁ θεὸς...
οἱ ἄλλοι ἐξηπάτησαν καὶ τοῦτον ἡλιθίως

Πόσα τοὺς εἶπα φρόνιμα καὶ θὰ τοὺς 'πῶ ἀκόμα!...
ὁ Παππαγιαννακόπουλος δὲν θέλει νὰ 'συχάσῃ...
ἐκεῖνος ἐφανάτισε τὸ ἥσυχόν μου κόμμα,
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς ἐσάστισα, κι' ἐγὼ τὰ ἔχω χάσει.
Σ' ἐμένα μὴν φορτύνεσαι καὶ μὴν παραμιλῇς...
ὁ Χατζηγάκης τᾶκαμε κι' ὁ Χατζηνικολῆς.

Μὴν ἀγριεύῃς δι' ἐμὲ τὸ φλογερὸ σου μάτι...
ὁ Πετραλῆς ὑπέγραψε μαζί μὲ τὸν Σταμάτη...
ἐγὼ εἰς ὅλα στέκομαι ψυχρῶς κι' ἀδιαφόρως...
ὁ κύρ Παλάσκας ἔπαισε ὁ φουστανελοφόρος...
μὴ κατεπάνω μου ζητῇς τὸ ἄκτι σου νὰ βγάλῃς...
αὐτὸς ὁ Λιμπερόπουλος τὰ κάνει κι' ὁ Πετσάλης.

Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα καὶ λόγον δὲν τοὺς εἶπα
κι' ἄς βγάλουν τώρα οἱ τρελλοὶ τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα.
Ἄς πῆς' εἰς τούτους μοναχὰ τῆς δίκης σου τὸ βάρος.
ἐγὼ δὲν καταδέχομαι αὐτὰ τὰ παιχιδάκια,
γιατὶ μὲ πᾶει ριπιτί, γιατὶ μοῦ λείπει θάρρος,
γιατὶ μὲ λένε Θεωδωρῆ, Λαπαῖ καὶ Σουμαδάκια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης Ἀηδονόπουλος, ράπτῃς ὁ μεγάλος,
ὁποῦ μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικήν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κι' ἓνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγκρίνει
μαζί μὲ τὸν Δυσσοτοῦ, τὸν φραγκορράπτῃν Γάλλον,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάζει φιγουρίνι
κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον φαίνεται μὲ κόρδωμα μεγάλον,
αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλαρὰν τὰ μάλιστα λεπτὸν
κι' ἐνῶ τὸ ρούχο σοῦ μετρᾷ σοῦ λέγει καὶ ἀστεία,
νέα κασμίρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ σαρμουῦ,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
ὁ κάθε κομψεύμενος ἀστὸς τῆς πρωτεύουσας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΕΡΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΡΩΜΗΟΣ ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ